

ner. Det er et overmaade stort Beløb, det her drejer sig om, 22—23 Mill. Kr., og der vil ikke kunne være Tale om at gaa til en høj Fællesprocent for alle Indtægter. Vi er ogsaa klare over, at den Værdiforringelse af Pengene, som har fundet Sted, stærkest gør sig gældende overfor de nødvendige Livsfornødenheder, og derfor virker den stærkest for de smaa Indtægter og mindre stærkt for de større. Som sagt, vi vilde meget gerne have fastholdt Tilkendegivelsen af, at vi ikke anser de større Embedsindtægter for at være for store, ved at fastholde det Tillæg paa 400 Kr., som foreslaas i Lovforslaget, helt op til Toppen, selv om det ikke vilde have været en i og for sig betydningsfuld Sum for dem, der fik den. Som Forholdene imidlertid ligger, vil jeg ikke paa mit Partis Vegne forsøge at modsætte mig, at Lovforslaget fremmes hurtigt uden Ændringsforslag i dette Ting.

Af de enkelte Bestemmelser vil jeg kun fremhæve et Par. Jeg kan slutte mig til, hvad der blev sagt af den ærede sidste Taler om Pensionister, og jeg skal derfor ikke gentage hans Ord. Der er en Bestemmelse, som jeg tror ikke er heldig, og som man vist ikke rigtigt har tænkt over. Det er Bestemmelsen i § 12, hvor det hedder: „Naar samlevende Ægtefæller begge er berettigede til Dyrtidstillæg, udbetales der hver af Ægtefællerne Halvdelen af det største Tillæg, som en af dem kan opnaa“. Man er dér gaaet ud fra noget, som i Øjeblikket kan lyde plausibelt, at naar et Ægtepar begge er Tjenestemænd, har de en større Evne til at staa imod Dyrtiden, end hvis det ikke er Tilfældet, men for det første er det vel sjælden Tilfældet, at det er de store Indtægter, et saadant Ægtepar oppebærer, det er vel i Regelen de mindre eller mellemstore Indtægter, men desuden er jeg gjort opmærksom paa af saadanne Tjenestemænd, at deres Forhold næsten altid medfører den Ting, at da Moderen er i Statens Tjeneste og optaget den største Del af Dagen, maa der holdes en Stedfortræder for Moderen, en Pige eller Husbestyrerinde, hvad der ellers ikke behøves. Af et saadant Ægtepar vil det i Regelen være Manden, som har den største Indtægt, og efter Bestemmelsen vil der da ikke blive givet noget svarende til Hustruens Indtægt, men dette vil ikke være ganske billigt, og det vil paa sine Steder føles ret haardt. Jeg vil henstille, at man, hvis der under Sagens Gang eller ved kommende Affattelser af andre Lovforslag bliver Tale om

Ændringer, tager lidt mere lemfældigt paa dette Forhold og ikke gentager Bestemmelsen i den nuværende § 12.

I øvrigt vil jeg kun sige, at jeg i alt væsentligt kan tiltræde, hvad der blev sagt af Venstres Ordfører (N. Neergaard) med Hensyn til Tilvejrbringelsen af Statsindtægter. Jeg vil understrege, hvad der blev sagt om en Forøgelse af Statsbanernes Indtægter, det er noget, som jeg gentagne Gange har fremdraget her i Tinget under Finanslovdebatter, og jeg berørte det ogsaa ved Finanslovsforslagets Behandling i Aar, saa jeg behøver ikke at gentage det. Jeg finder det naturligt, at man under de nuværende Forhold indfører en Forhøjelse af Statsbanernes Takster, i alt Fald paa en Del Omraader. Det er meget rigtigt, som det ærede Medlem udtalte, at Befordringen af Eksportvarerne sikkert godt kan taale en saadan Forhøjelse. En anden Ting er, at den ret store gennemgaaende Trafik her i Landet er en af de Faktorer, som bringer os i Forlegenhed ved at optage Statsbanernes Vogne og gøre vor egen Forsyning f. Eks. med Bygningsmaterialier her i København og med andre Ting vanskelig, og ogsaa den vilde vi godt, hvis det ellers var muligt, kunne fordyre, selv om vi der ved risikerede, at den blev noget mindre, thi der vilde da blive en Fordel for os i en anden Retning, idet vi saa fik et større Vognmateriel til Raadighed, eller det, vi har, slog bedre til. Jeg kan derfor ligesom under Finanslovsbehandlingen kun understøtte det Ønske, der er fremkommet fra Venstres Side om en Undersøgelse af, paa hvilke Punkter vi kan forøge Statsbanernes Indtægt ved at forhøje Taksterne.

Jeg skal ikke komme ind paa andre Enkeltheder, men kun paa mit Partis Vegne paa ny tilsige vor Medvirkning til Lovforslagets hurtige Fremme.

Formanden: Folketingsmanden for Vejle Amts 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

L. Rasmussen (Vejle Amts 1ste Valgkreds): Da jeg før havde Ordet, glemte jeg at omtale et Spørgsmaal, der vedrører Københavns Kommunes Skolevæsen. Da Loven om Dyrtidstillæg sidst var til Behandling, enedes man ved Forhandling mellem Udvalget og den højtærede Finansminister om, at der fra Staten skulde ydes Københavns Kommune et Tilskud, for saa vidt den udbetalte Dyrtidstillæg til sine Lærere og Lærerinder paa lignende Maade,